

Don Bosco ở Tonj

Anh em truyền giáo Sa-le-dieng và các bạn hữu truyền giáo Sa-le-dieng thân mến!

Vào ngày 24 tháng 06 năm 2011, cuộc hội thảo với chủ đề "Don Bosco tại Tonj", cuộc đời và đời sống thiêng liêng của cha Lee Taeseok", đã được tổ chức tại nhà Tỉnh ở Seoul, Hàn Quốc. Tính đến nay đã được một năm rưỡi kể từ sau ngày mất của một nhà truyền giáo đáng mến, John Lee Taeseok. Sau khi thụ phong linh mục ngày 24 tháng 06 năm 2001, ngài đã được gửi đến Sudan tại cộng thể Tonj. Trong công việc như một người bác sĩ, nhạc sĩ, thầy giáo và một tu sĩ Sa-le-dieng, ngài đã sống một cuộc đời dâng hiến và giàn dị như một người con của Don Bosco.

Ngài qua đời vào ngày 14 tháng 01 năm 2010, hưởng dương 47 tuổi, sau 13 tháng chiến đấu với căn bệnh ung thư.

John là một Sa-le-dieng trẻ đầy tài năng. Khi còn là một hộ trực tại công thể Dae Rim Dong, thầy đã coi sóc 80 thanh thiếu niên quây phả. Thầy thường dùng tài năng âm nhạc cùng với nhiều hoạt động trên sân chơi và trong lớp học để giáo dục chúng. Hãy thử hình dung 80 thanh thiếu niên mới bắt đầu tập đọc, viết đang khi 18 tuổi. Tuy nhiên, họ đã cùng hát bài thánh ca "Tantum Ergo" tiếng Latinh vào mỗi sáng Chủ Nhật với những giai điệu Pop du dương được soạn từ thầy John! Sau thời gian hộ trực, thầy được gửi đi học thần học tại Đại học UPS ở Roma năm 1997. Khi là một phó tế, thầy được sai đến giúp hè tại Châu Phi và nhận thấy đây là nơi giành cho mình.

Nhờ Chúa Quan Phòng và sự giúp đỡ của cha James Pulickal, trong suốt thời gian này ngài có thể đến miền Nam Sudan, mà sau này đã xảy ra chiến tranh. Ngài đã trải qua thời gian ở đây tại cộng thể Tonj. Qua những buổi gặp gỡ với người phong hùi đang sống gần cộng thể, ngài đã cảm thấy gắn kết với nơi này.

Ngài đã trở về Tonj sau khi thụ phong để giành trọn cuộc sống như một bác sĩ, một tu sĩ Sa-le-dieng và là một linh mục để "chữa bệnh cho người phong hùi như Chúa Giesu đã làm."

Ngài đã trở nên một phần của cộng thể Tonj. Ngài đã sáng tác nhiều đề tài về đất nước, truyền giáo, chiến tranh nhằm để xây dựng lại cộng thể truyền giáo, nguyên xá, trường học và các điểm truyền giáo trong các ngôi làng. Dân làng gọi ngài là "cha Jolly", vì sự hài hước và thân thiện của ngài đối với giới trẻ và mọi người mà ngài đã chia sẻ bằng cả tấm lòng.

Cùng với sự giúp đỡ của nhiều người, ngài đã thành lập một phòng khám đa khoa nhỏ và một ban kèn đồng. Sau khi ngài mất, đài phát thanh Don Boso 91 FM đã được hình thành. Cùng vào thời điểm ấy, trường trung học cũng đang được xây dựng.

Trong suốt tám năm làm việc tại Tonj, ngoài hai cuốn sách viết về các kinh nghiệm của ngài tại Tonj "Những tia nắng tại Châu Phi vẫn buồn"; và "Bạn sẽ là bạn của tôi chứ?", đài truyền hình KBS, Hàn Quốc cũng đã đến Tonj để làm bộ phim tài liệu về ngài. Giám mục Paul Choi, giám mục địa phận Suwon cũng đi thực tế đến Tonj và tìm hiểu công cuộc truyền giáo tại đây. Trong 12 tháng vừa qua hàng ngàn người đã xem bộ phim "Đừng khóc thương tiếc tôi, Sudan" dựa trên bộ phim tài liệu của đài truyền hình Hàn Quốc. Bây giờ bộ phim đã được chuyển thành nhiều thứ tiếng trên toàn thế giới. Hình ảnh của cha John đã thu hút gần 30 ngàn người đóng góp vào quỹ "John Lee Foundation", nhằm giúp cho công cuộc Sa-le-dieng tại Sudan.

Tôi là giám đốc của ngài, và sau đó cũng là giám tinh tinh dòng Hàn Quốc. Đất nước Châu Phi đầu tiên tôi đã thăm viếng chính là Sudan. Tôi đã có dịp gặp cha John một tuần trước khi ngài qua đời lúc ngài đang lãnh nhận Bí tích Xức Đầu tại Seoul vào mùa đông năm 2010.

Ngài đã sống ơn gọi của mình trong niềm vui, lạc quan, kiên trì, đau khổ và tinh thần gia đình sâu xa. Chúng ta cần kể câu chuyện của các ơn gọi truyền giáo. Những ví dụ của họ rất thu hút, như là lời mời gọi tốt nhất để gặp Don Bosco sống động trong nhiều cộng đoàn trước những biến cương mới như Tonj, miền Nam Sudan. Theo cách thức này, nhiều người trẻ có thể hiểu một ơn gọi truyền giáo được hình thành ra sao! Tôi hy vọng rằng trong năm nay, mỗi ơn gọi truyền giáo Sa-le-dieng sẽ kể lại nhiều lần hay ít ra là một lần tiếng Chúa mời gọi người đã hướng dẫn ngài trong cuộc sống theo Phúc Âm.

Fr. Václav Klement, SDB
Tổng Cố Vấn Truyền Giáo

MUỐN TRỞ THÀNH MỘT NHÀ TRUYỀN GIÁO, PHẢI BIẾT VƯỢT QUA NỖI LO LẮNG BAN ĐẦU.

Tôi đã lớn lên với các tu sĩ Sa-lê-diêng. Ngay từ khi còn tắm bé, tôi đã rất ấn tượng bởi đời sống của nhà truyền giáo tại Nigeria qua cách thức họ đã mang đến niềm tin cho mọi người. Khi là một tập sinh tại Ghana, chúng tôi thường đến các ngôi làng để tham dự thánh lễ chung với dân làng. Những kinh nghiệm này đã gợi lên tôi tiếng mời gọi trở thành nhà truyền giáo. Rồi khi học hỏi về các thánh Sa-lê-diêng tại tập viện, tôi cũng cảm nhận tiếng gọi mời này. Đời sống của chân phước Luigi Variara rất đánh động tôi và đã chọn ngài làm mẫu gương cho bản thân. Sau một thời gian suy tư và cầu nguyện, tôi đã chia sẻ với vị Tập Sư về ước mơ trở thành nhà truyền giáo.

Thực sự đất nước Nigeria vẫn cần nhiều nhà truyền giáo để làm việc, nhưng tôi quyết định trở thành một nhà truyền giáo bởi vì tôi muốn chia sẻ niềm tin mà tôi đã lãnh nhận với những người chưa biết Đức Ki-tô. Tôi thật sự biết ơn về những hồng ân vô giá và ơn gọi mà tôi đã lãnh nhận nơi tinh dòng của tôi. Tuy nhiên, tôi đã trải qua nhiều đêm mất ngủ sau khi nhận được tin mình sẽ được gửi đến Sudan. Sau tất cả mọi chuyện tôi đã nghe, tôi tự hỏi chính mình tại sao lại là Sudan?

Đã nhiều lần, tôi đã thức dậy và khóc lúc nửa đêm. Mặc dù tôi muốn đáp lại sự thao thức của cõi lòng, nhưng tôi cũng đã phải đấu tranh để đặt nỗi sợ hãi và lo lắng dâng sau những thách thức và hy vọng.

Tôi cảm ơn được tham dự khóa học dành cho những Nhà Truyền Giáo mới tại Roma. Bằng việc lắng nghe những ước mơ, nỗi ưu tư của các nhà truyền giáo khác và trao đổi với họ, tôi cảm thấy khá thanh thản khi biết rằng không chỉ riêng tôi có những nỗi sợ hãi và hy vọng khi đi truyền giáo. Ngoài ra, khóa học giúp tôi mở rộng hướng nhìn đến những vùng truyền giáo khác mà trước đây tôi chưa hề nghĩ đến.

Tháng đầu tiên tại Sudan thật khó khăn. Khí hậu nóng và khô khủng khiếp. Tôi không biết tiếng Ả rập. Tôi cảm thấy mình thật vô dụng bởi không thể trò chuyện với những đứa trẻ trong trường và nguyên xá. Thậm chí tôi còn tự chất vấn về sự có mặt của mình tại Sudan. Nhiều lần những đứa trẻ Hồi giáo đã thắc mắc về chuyện vợ con của tôi, vì khái niệm đời tu thật xa lạ trong đạo Hồi.

Nhiều việc xảy đến dồn dập và tôi cảm thấy như bị nghen. Thế rồi mọi chuyện đã thay đổi kể từ khi tôi bắt đầu học cách sống và ngôn ngữ của họ, tập hiện diện giữa những đứa trẻ như người anh và người bạn. Nhờ vậy, tôi sớm nhận ra rằng tôi bắt đầu hiểu họ hơn.

Bây giờ tôi đang học thần học tại Messina và có thời gian để suy tư về những kinh nghiệm đã qua. Tôi nhận ra rằng khi ở giữa những đứa trẻ nghèo, tôi học được nhiều điều từ chúng. Tôi biết ơn về ơn gọi Sa-lê-diêng của tôi ngay cả khi không thể giải thích cho chúng hiểu, cũng như cả về phong cách giáo dục của người Sa-lê-diêng. Ngoài ra, tôi hy vọng rằng chứng tá đời sống Sa-lê-diêng của mình cũng là bài học cho chúng. Tôi cảm ơn Thiên Chúa vì món quà ơn gọi truyền giáo và hồng ân mà Ngài ban cho tôi, và tôi sẽ nỗ lực đáp trả lời mời gọi này mỗi ngày.

Cl. Akinyemi Matthew Olusola

Nhà truyền giáo Nigeria tại Sudan

Ý TRUYỀN GIÁO SA-LE-DIENG.

CHÂU PHI- SỰ DẤN THÂN TRONG BỘ Y TẾ.

Cầu nguyện cho tất cả thành viên trong gia đình Sa-le-dieng tại Châu Phi đang làm việc trong lĩnh vực chăm sóc y tế.

Thượng Hội Đồng Châu Phi đã nhấn mạnh rằng: "Đại dịch AIDS cùng với căn bệnh sốt rét và lao phổi đang tàn phá dân số Châu Phi và gây nên những tổn hại nghiêm trọng về đời sống kinh tế và xã hội. Đây không chỉ được xem như là vấn đề y tế hay thuốc men hoặc chỉ là vấn đề của sự thay đổi trong hành vi con người. Thực sự đây là một vấn đề của sự phát triển toàn diện và sự công bằng, đòi hỏi cách tiếp cận toàn diện và sự đáp trả của Giáo Hội. Nguyên xin Chân Phước Luigi Variara và Artemide Zatti, được xem là những người Samaritano tốt lành theo tinh thần của Don Bosco, bảo vệ và thúc đẩy anh chị em chúng ta trong gia đình Sa-le-dieng."

Send your suggestions and contributions to cagliero11@gmail.com